

Jaarverslag 2018

De Swaene, 8 januari 2019

Beste Rederijkers, Strijdbroeders, het moment van het jaarverslag is weer aangebroken, alweer een jaar voorbij en 't lijkt net of ik pas gisteren het vorige heb uitgesproken. 't Zal aan de leeftijd liggen... de weken, maanden schieten mij in ijltempo voorbij, zo flitsend snel en onverbiddelijk, soms heb ik met mezelf een vlaag van temporaire medelij. Al maakt het moment veel goed, waarop ik u mag 1. entertainen 2. plagen 3. vervelen (schrappen wat niet past) met mijn rijmerij

9 januari

Zoals voorzien in de statuten, moet de Eed om de drie jaar een verkiezing organiseren, dat gebeurt dan ook die dinsdag 9 januari, al om halfacht, om een nieuwe Eed te installeren. Het stemmen is in drie kwartier voorbij en het tellen doet de Eed zonder publiekscontrole. Zogezegd om tijd te winnen, maar lappen ze hier geen democratisch beginsel aan hun zolen ?

De aanwezigen wordt hierdoor trouwens een stuk spanning en amusement ontzegd. Was dat aanstippen van de gekozen namen 'en plein publique' geen gewoonterecht ? Enfin, zo geschiedde en zo raakten in ijlt tempo dezelfde namen als vorige keer bekend, behalve die van Geert Van Ryckeghem, die vooraf zijn ontslagbrief had neergepend.

Zo komt Kristof Deblaere, na even dubben evenwel, de vrijgekomen plaats inpakken en zijn we weer drie jaar met zijn elven om Rederijdersknopen door te hakken. Nadien volgt nog mijn jaarverslag én een korte quiz, die Johan en Hans hebben opgemaakt om de negenentwintig leden te plezieren die niet voor de verkiezing hebben afgehaakt.

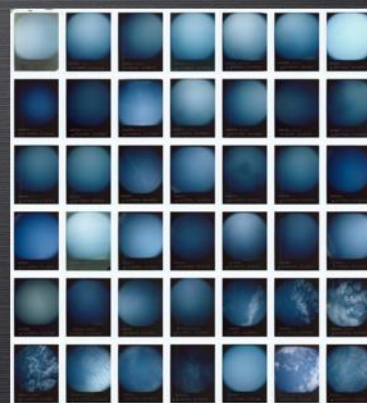
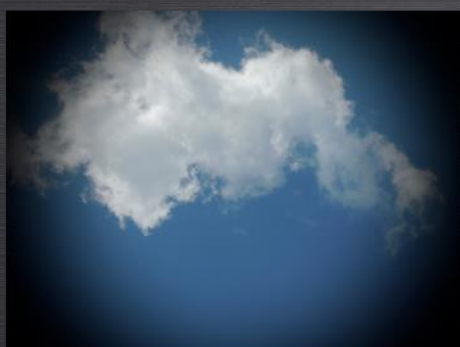
Kurt, Jean en Rik mogen tenslotte een fles wijn naar huis meenemen en mogen voortaan de titel van 'Slimste Rederijders van 2018' claimen.

13 februari

Anton Kusters

'The blue skies project'

Op 13 februari zitten we wegens lokaalgebrek in het gemeentehuis daarboven, waar we, verstoken van enig gerstenat, voor Anton Kusters hebben aangeschoven. Een fotograaf met een bevreemdend idee, dat hij in blauwe luchten heeft gegoten. In zijn Limburgse tongval komt hij het 'Blue Skies Project' expliciteren en promoten.

Met zo'n 180000 kilometer op de teller bezoekt hij 1078 locaties, waar in Wereldoorlog II geketend en gedood werd door de nazi's. Een nooit gezien, hallucinant exces waartoe ongebreidelde macht kan leiden en dat die barbarij vergeten raakt, poogt Kusters met zijn project te mijden.

Het is zijn plan een blauwe-hemel-fotowand te bouwen en een kijkboek uit te geven van de luchten, die vredige getuigen waren van de wrede liquidatie van menig leven. Om dat te realiseren brengt hij zijn polaroids aan de man en moet nog vele euro's zoeken. We kunnen enkel wensen dat zijn idealistische, hemelstormende project succes zal boeken...

Terloops, hier op de achtergrond kunt u nog een blauwe lucht detecteren, geen polaroid, wel digitaal, die u mits een klein bedrag kunt reserveren. Zelf genomen van de hemel boven het zwembad in mijn vakantieverblijf, waar in de loop der jaren duizenden mensen lagen te zonnen in hun blote lijf.

23, 24 februari - 2, 3, 9, 10 maart

Augustus ergens op de vlakte

Eind februari en aanvang maart is het alle hens aan dek want we spelen weer toneel. Na maanden repetities doorwrocht te hebben, speelt elk zijn rol, krijgt elk zijn deel. Met man en macht is de zaal theaterklaar gemaakt en convenabel om er te acteren: 'Augustus ergens op de vlakte' een stuk van Tracy Letts, voor zeven dames en vijf heren.

Het is een heftig familiedrama dat Frank De Gruyter deze keer mag regisseren om Geert, onze huisregisseur, na zijn omleidingsoperatie een rustpauze te offeren. Desondanks is die laatste toch in staat om in het stuk eventjes de vaderrol te spelen, helemaal in 't begin, dan gaat hij dood en kan zich achter de coulissen gaan vervelen.

Daarna ontplooit zich pas het stuk en ontmoeten we de merkwaardige familie Weston: moeder Violet, haar dochters met hun aanhang en nog wat soortgelijke aanverwante nesten. Nu eens tragisch, dan weer komisch ontspint zich een familiale intrige op het toneel. Zoveel hoofden, zoveel zinnen en ieder bakkeleit en hakketakt voor 't krijgen van zijn deel...

Erg menselijk en lelijk tegelijk hoe mensen mekaar het licht in de ogen niet gunnen terwijl ze, mits wat moeite en wat zelfrelativering, best met mekaar overweg zouden kunnen. Genoeg gemoraliseer en geouwehoer, ik zou beter wat meer op de vlakte blijven en iedereen bedanken, vooral - zoals Brusselmans zou zeggen - die zeven wijven:

Christa, Laura, Meike, Robe, Lieve, Sofie en Els, jullie waren stuk voor stuk opperbest, maar natuurlijk ook de beide Geerts, Karel, Koen en Dries, de onmisbare mannelijke rest hoefde niet onder te doen voor - met de woorden van Freddy De Vadder - die prenten. Zij worden gemeenzaam betiteld als 'het zwakke geslacht', maar doen niet onder voor de venten.

Bedankt tenslotte aan allen die participeerden in de verwezenlijking van dit project. Hoe klein of groot de inspanning, 't is het resultaat dat telt en dat was simpelweg bijna perfect (ja, perfectie bestaat niet, al zijn er sommigen die denken van wel - neem mij nu...)

17 april

Prof. Manuel Sintubin

'Leven op een levende planeet'

Op 17 april staat hier in De Swaene professor Manuel Sintubin, professor geoloog, die vanuit zijn optiek onze aardse leefwereld schetst in een niet zo positief betoog. Door zijn geologenbril bekijkt hij de planeet anders, in de loop van miljoenen jaren en op die lange termijn probeert hij het atmosferische gebeuren van nu te verklaren.

In de loop van duizenden millennia was ons klimaat nu eens warm, dan weer koud, als een golfbeweging in de tijd en wat hij als een natuurlijk fenomeen beschouwt. Het aardse systeem is een wisselwerking tussen geo-, atmo-, hydro- en biosfeer en de grootste spelbreker in die interactie is het menselijke ecologische wanbeheer.

We stoten ongekende massa's CO₂ de lucht in zonder prakkiseren, terwijl we weten dat zo iets op de lange duur zich tegen ons zal keren. De planeet waarop wij leven heeft veel ergere dingen meegemaakt, maar als het mensdom zélf wil overleven, wordt het tijd dat het ontwaakt...

Ik heb alleszins het goede voornemen genomen niet meer zo veel te protten, niet meer in de buitenlucht althans, maar tot ik thuis ben alles op te potten...

8 mei

Harry De Paepe

'Stiff upper lips'

British Queen during Olympics

Danish Queen during Olympics

Op 8 mei is het de beurt aan Harry De Paepe, met zijn visie op de Britten, die rare jongens van over het Kanaal, die het met Europa niet zien zitten. Harry schreef het boek 'Stiff upper lips' over hun merkwaardige manieren: hoe zij omgaan met de monarchie, hun thee lebbberen en de brexit vieren.

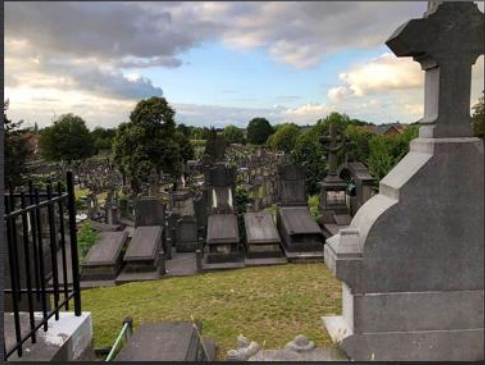
Hun koningin Elizabeth is ontzettend populair en wordt aanbeden als godin en goed op weg om 100 jaar te worden, dus klopt prins Charles voorlopig op zijn kin. Voor het drinken van hun thee is elk moment van de dag zowat geschikt en gaat er wat verkeerd, zijn er problemen... 'Let's have a cup of tea' en 't is geflikt

Dan is er nog de Brexit, waarvoor iets meer dan de helft der Britten koos. Die duwen dat erdoor, met de hulp van koppige Theresa May haar trukendoos. 'You stupid woman' zou ik zeggen, zoals René telkens in 'Allo, allo' herhaalde als hij bijna werd betrapt, voor hij met de serveuse van het rechte pad afdwaalde.

Wat ik miste in 't verhaal was de Britse humor, waar Harry het niet over had, zoals in 'Mister Bean', 'Fawlty towers' of 'Monty Python's flying circus' en meer van dat. Begrijpelijk waarom al die migranten op dat eiland willen raken, daar kunnen ze weer lachen met hun miserie toen ze overstaken.

12 juni Avondwandeling

Campo santo - Begijnhof

Op 12 juni bezoeken de Rederijkers in St.-Amandsberg het begijnhof en Campo Santo. Jammer genoeg kan ik daarover niets berichten, en zeg in 't Italiaans: 'Mi dispiace così tanto'. Het spijt me dat ik er niet was, omdat we 's anderendaags vroeg op reis moesten vertrekken. En eigenlijk ging ik die begraafplaats al eens eerder op een open monumentendag ontdekken.

Naar wat ik op de Rederijkerswebsite zie, tonen de foto's veelal tevreden gezichten, geïnteresseerd, soms met een lach, terwijl de gidsen hen over dode mensen onderrichten. De necropool van Campo Santo wordt soms vergeleken met Père-Lachaise in Parijs, al is dat waarschijnlijk iets te overdreven, maar een Gentenaar vindt dat 'vrie wijs'.

In 't begijnhof ben ik nooit geweest, ik heb het raden naar wat daar te zien is, geen begijnen alleszins, want die club van vrome vrijgezellenvrouwen is in crisis. Wat mij opvalt bij 't kijken naar de plaatjes die nadien in 't café zijn opgenomen, is de algehele vrolijkheid die er heerst, alsof ieder tot het inzicht is gekomen dat je volop moet genieten van het leven voor het aan je wordt ontnomen...

7 juli - 11 juli-uitstap

ANTWERPEN

Op initiatief van Robert en Jan gaan we op 7 en niet op 11 juli Antwerpen bezoeken, de reden is dat we enkel op een zaterdag de kantoren van het Havenhuis kunnen boeken. 's Voormiddag stopt de bus eerst aan het Loodswezengebouw om er foto's te gaan kijken, van Anton Corbijn en andere illustere fotografen, van wie de kiekens aan de muren prijken. ('t waren grote foto's)

Honderden muzikale artiesten lieten zich door Corbijn in zwart-wit portretteren, een beetje overweldigend om op een morgen visueel zoveel kiekens te verteren. Dan waren er nog al die foto's van Belgische topfotografen en andere camera-adepten. Je kunt je voorstellen dat we ons na een paar uur inderhaast de deur uit repten.

Compleet verzadigd van al dat beeldgeweld zoeken we soelaas en gaan naar buiten, luisteren naar de klank van de stad, maar horen er ocharme geen vogels fluiten. De wandeling naar het centrum onder de blauwe hemel, doet elk naar believen via een museum of een kerk, of rechtstreeks op café, er zijn genoeg alternatieven

Een zonnig terras biedt gelegenheid om een aperitief en een lunch mee te pikken, we moeten enkel zorgen dat we de bus niet missen, als we klaar zijn met het bikken. Die raakt niet zonder moeite uit de stad, want in het centrum heerst gezellige chaos, maar dank zij Theo, de chauffeur, raken we zonder zware verkeersinbreuken uit de stad los.

Dan gaat het richting haven naar het Havenhuis, een vroegere brandweerkazerne, die ultramodern getransformeerd werd, zowel in het interne als in het externe. Het wordt een boeiende anderhalf uur durende rondleiding doorheen de constructie. Over het bouwwerk, van onder tot boven, en over de havenactiviteiten krijgen we instructie.

Tenslotte sluiten we het culturele en educatieve luik af en gaan naar Deurne bussen, waar we in het Rivierenhof, na een gezondheidswandeling, de kelen kunnen blussen

en aan tafel mogen schuiven voor een welgekomen avondmaal in drie gangen.
Wat kan een mens op het einde van zo'n dag nog meer verlangen ?
Misschien een iets beter getimede service ?
Mijn steak was namelijk een hele tijd vol treurnis,
omdat hij halfverorberd pepersaus noch frietjes kreeg
en dat bracht bij hem en mij een groot verdriet teweeg.

Ondanks dit akkefietje blijft die dag voor mij een perfecte uitstap.
Nu ja, perfect, zoals ik eerder al zei: perfectie is een loze eigenschap.

11 september

Koen De Brabander

Niettegenstaande de Rode Duivels op 11 september tegen IJsland spelen,
zijn er die avond toch behoorlijk wat supporters die het niet kan schelen
en die komen luisteren naar Koen De Brabander, ex-CEO van de KBVB.
Dus toch een voetbalonderwerp, al brengt hij enkel een bestuurlijk exposé.

De Belgische voetbalbond is een ingewikkelde samenhang van allerlei instanties,
't zij Vlaams of francofoon, voor amateurs en profs, een bonte mengeling van allianties.
Hij telt meer dan 500000 leden die allemaal op een bal willen schoppen.
Reken maar eens uit hoeveel voetbalschoenen dat betekent en hoeveel noppen.

Koen was gerekruteerd om die organisatie te professionaliseren en te digitaliseren,
maar kreeg zoveel tegenwind dat hij na anderhalf jaar besloot te capituleren,
omdat het botsen met al die uiteenlopende belangen hem al te lang had geduurd.
Al zijn er vuile tongen die beweren dat hij daar eigenlijk de laan werd uitgestuurd.

Een rode kaart voor een CEO en dat zonder de VAR te consulteren.
Tja, in het voetbalwereldje zijn vluchtige carrières heel courant, moeten we constateren

9 oktober

Wim De Clercq

'Monniken, Heren, Handelaars
en Boeren'

Op 9 oktober spreekt Wim De Clerck over 'boeren, monniken en heren' uit het ommeland en zo zijn we met de professor archeologie uit de Blakte in de late middeleeuwen aanbeland. Boerende monniken in het Drongengoed, handel in de Zwinstreek en in Middelburg Pieter Bladelin, dat zijn de drie gevallen aan de hand waarvan hij de historie schetst in zijn archeologisch bulletin.

Het is verbazingwekkend hoe Wim vanuit de Vlaamse grond de geschiedenis kan reconstrueren. Hoe mensen leefden, woonden, handel dreven... kan hij als het ware uit wat steengruis leren. Hij gaat wroeten in de grond of kijken door de bodemlagen met behulp van elektromagneten, vindt dan restanten uit lang vervlogen tijd waardoor 'het gissen naar' verandert in 'zeker weten'.

We leren die avond een heleboel bij over de geschiedenis van onze nabije omgeving, op een bevlogen manier brengt hij een boeiend relaas over die middeleeuwse samenleving. Het mooiste vond ik zijn verhaal over Pieter Bladelin, een sprookje bijna, over een gewone jongen, die door zijn wilskracht en begaafdheid tot in de hoogste sociale klasse is doorgedrongen.

Hij verzamelt een fortuin, waarmee hij zelfs een stad kan bouwen, midden op het platteland. Nu kennen we die plaats als het dorp Middelburg in Vlaanderen, de kerk is het enige restant. Zo zie je maar dat ook bijna-sprookjes niet altijd eindigen op een happy-end. In dit specifieke geval is het de tijd, die ook voor rijke mensen geen genade kent.

13 november

Maarten Boudry

'Politieke correctheid'

Op 13 november ontvangen we als laatste spreker van 2018 een filosoof. Mijn grootvader was dat ook, 's avonds in de winter bij de Leuvense stoof. Maarten Boudry is van een ander slag, die heeft het aan de universiteit geleerd. Hij heeft het over politieke correctheid, iets wat sommige mensen troubleert.

'De terugkeer van de lange tenen' staat als ondertitel op het programma vermeld. Ik twijfel of dat klopt, ik heb bij sommigen al heel hun leven lange tenen vastgesteld. Juist is dat zekere personen wat lichtgeraakter zijn geworden in de laatste jaren, als ze bepaalde woorden horen, gaan ze steigeren en trillen hun gevoelige snaren.

Als iemand rondloopt in een bontjas of foie gras gaat consumeren, mag die verwachten dat ze hem met pek en veren in gaan smeren. Als je woorden wil gebruiken als hoer, kreupele, neger, of mongool, toch maar even nadenken eer je overgoten wordt met vitriool...

Hou het liever bij prostituee, een persoon met een lichamelijke beperking, een zwarte en een mens met downsyndroom: dat geeft betere dekking tegen politiek correcte mensen die bij voorkeur eufemistisch praten en het discriminerend of beledigend woordgebruik hartsgrondig haten.

1 december

125 jaar Strijdbroeders

We zullen het geweten hebben, die 1ste december van 2018:
een groot avondfeest en ervoor een academische zitting bovendien.
Omdat de Strijdbroeders 125 jaar zijn geworden, mogen ze vieren,
zichzelf eens in de bloemetjes zetten en ook de leden eens plezieren.

Die academische zitting in 't gemeentehuis was pure klasse en goed bedisseld,
geen woord werd er te veel gesproken en steeds met een muzikje afgewisseld.
Onze Deken, onze laatste burgemeester, onze archivaris en ikzelf kregen 't woord
en toen werd nog het glas geheven op nog vele jaren Strijdbroeders, zoals 't hoort.

Voor wat dan volgt, moet ik tot mijn grote spijt alweer de foto's op de site bekijken,
want voor het avondfeest moest ik passen, mijn partner kon toch niet alleen thuisblijven.
Of het een primeur was, weet ik niet, maar de reis naar De Baere gebeurde met een bus,
gezellig allemaal samen, veilig heen en weer, de natte droom van iedere alcoholicus.

Ik hoorde zeggen, want foto's zijn er niet van het buffet, dat het lekker was en copieus
en achteraf zie ik inderdaad veel verzadigde mensen, die bewering is dus niet zo dubieus.
'Uit het leven gegrepen' zijn Johan, Carlos en Renaat met het ooit zo populaire Farce majeure'
en Wim en Geert komen onder hun sombrero's vast heel grappig uit de hoek en stellen niet teleur.

Uit de beelden is niet af te leiden waarom Renaat en Yvette die twee flankeren
en dan nog als indiaantjes, of dat politiek correct is, zou ik niet durven garanderen.
Nog minder politiek correct, is te merken op de foto hier rechtsonder bovendien,
da's gewoon met de soldaten spotten die in de Grooten Oorlog hebben afgezien...

Enfin, blijkbaar is alles goed verlopen en is ieder goed en veilig thuisgekomen,
in de regionale zondagskrant vond ik geen bericht dat die nacht een mens was omgekomen...

En tot slot:
dubbel politiek
(in)correct...

Dit relaas eindig ik met een *Italiaanse Nobelprijswinnares literatuur en ik citeer:
"Le grandi cose si dicono in silenzio", in 't Nederlands vertaald, noch min noch meer:
'De belangrijkste dingen worden in stilte gezegd'.
Dus hoeft het verder niet te worden uitgelegd
dat, ondanks het gebruik van zoveel woorden,
dit verslag niet tot het belangrijkste behoorde...
1926)

(* Grazia Deledda, Nobelprijs literatuur

Mille grazie, ciao e arrivederci